

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie, III Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk-Dzik

Protokolant: sekretarz sądowy Justyna Wycech, protokolant sądowy – stażysta Katarzyna Szczegot, sekretarz sądowy – Paulina Jarczak, stażysta Patrycja Radzichowska, stażysta Rafał Czyżewski, sekretarz sądowy Aneta Sobiepanek, asystent sekretarza Sonia Moćko

przy udziale Prokuratora Emilii Piasty, Dariusza Tałataja, Agnieszki Bachryj, Michała Pomianowskiego, Arkadiusza Jaraszka, Wojciecha Fijałkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 12 marca 2014r., 11 kwietnia 2014r., 3 lipca 2014r., 24 września 2014r., 23 października 2014r., 21 listopada 2014r., 9 grudnia 2014r., 27 lipca 2015r., 22 października 2015r.

sprawy przeciwko

S. G.

synowi A. i M. z domu R.

ur. (...) w Ż.(. B.

oskarżonemu o to, że:

1. w dniu (...) roku w W. U. na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) na drodze publicznej kierował samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu: I próba – 1,29 mg/l, II próba – 1,20 mg/l, III próba – 1,11 mg/l, IV próba – 1,10 mg/l, V próba – 1,01 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XVK 345/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie II K 959/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyżej wskazanym wyrokiem w związku ze skazaniem za przestępstwo

tj. o czyn z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 §2 k.k.

2. w dniu (...) roku w W. znieważył funkcjonariuszy policji st.sierż. M. M. (2) oraz st.post. A. D. w związku i podczas pełnienia przez nich obowiązków służbowych w ten sposób, że wypowiedział wobec nich słowa powszechnie uznane za obelżywe

tj. o czyn z art. 226 § 1 kk

przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk:

I. oskarżonego S. G. uznaje za winnego tego, że w dniu (...) roku w W. U. w ruchu lądowym na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) kierował samochodem marki V. o numerze rejestracyjnym (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu w wydychanym powietrzu: I próba – 1,29 mg/l, II próba – 1,20 mg/l, III próba – 1,11 mg/l, IV

próba – 1,10 mg/l, V próba – 1,01 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku w sprawie XVK 345/12 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Legionowie w sprawie II K 959/11 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyżej wskazanymi wyrokami w związku ze skazaniem za przestępstwo tj. popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk w zw. z art. 178a § 1 kk skazuje go, a na podstawie art. 178a § 4 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego S. G. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2 wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 kk i za to na podstawie art. 226 § 1 kk skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. i art. 86 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 18 maja 2015r. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 6 (sześciu) lat;

V. na podstawie art. 63 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015r. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie III kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia (...) do dnia (...) i przyjmuje, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych;

VII. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. P. kwotę 672 (sześćset siedemdziesiąt dwa) złote powiększoną o podatek VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu S. G..

Sygn. akt III K 798/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego i ujawnionego na rozprawie głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu (...) S. G. spożywał alkohol w postaci piwa i wódki. Następnie wsiadł do samochodu V. (...) nr rej. (...) i kierował pojazdem przewożąc dwoje pasażerów: T. K. i starszego mężczyznę. Natomiast za samochodem prowadzonym przez oskarżonego skuterem poruszali się H. D. i M. T..

Na skrzyżowaniu ul. (...) z ul. (...) oskarżony wjechał w zaparkowany przy ulicy pojazd D. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność R. M.. Pojazd D. przemieścił się i uderzył w kolejny samochód.

Po usłyszeniu huku wywołanego kolizją R. M. zawiadomiony przez syna, który wyjrzał przez okno, że ktoś wjechał w ich samochód natychmiast zbiegł na dół. Zobaczył wychodzącego z samochodu, z miejsca kierowcy S. G.. Oskarżony próbował porozumieć się z R. M. w sprawie uszkodzonego pojazdu bez wzywania Policji, jednakże właściciel samochodu orientując się, że sprawca kolizji znajduje się pod wpływem alkoholu zawiadomił Policję.

Przybyła na miejsce zdarzenia załoga w składzie st. sierż. M. M. (2) i st. post. A. D. podjęła czynności, w trakcie których dokonali badania trzeźwości oskarżonego S. G.. Wyniki badania wykazały w pierwszej próbie 1,29 mg/l, drugiej - 1,20 mg/l, trzeciej - 1,11 mg/l, czwartej - 1,10 mg/l i ostatniej 1,01 mg/l. S. G. w trakcie interwencji Policji był agresywny wobec funkcjonariuszy i znieważył ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe. Oskarżony został zatrzymany.

S. G. w chwili prowadzenia pojazdu w dniu (...) był uprzednio karany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia (...) roku sygn. akt II K 959/11 i z dnia (...) roku sygn. akt XV K 345/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości w warunkach art. 178 a § 4 kk. W/w wyrokami zostały orzeczone wobec oskarżonego także zakazy prowadzenia pojazdów. W wyroku z dnia (...) Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, a wyrokiem z dnia (...) także na okres 3 lat. Kierując pojazdem w dniu (...) oskarżony nie dostosował się do tych zakazów.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego k. 37-37v, 286-288, zeznań świadków: M. M. (2) k. 15v, 290-291, A. D. k. 18v, 288-290, H. D. k. 40v, 293-294 M. T. k. 41v, R. M. k. 61v, 291-292 ; protokołu zatrzymania S. G. k. 3-3v; protokołów badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu k.10-10v, 12-12v; karty zdarzenia drogowego k. 5-5v, szkicu k. 6-6v, protokołów oględzin pojazdów k. 7-7v, 8-8v, 9-9v, odpisów wyroków k. 52, 59, 111.

Oskarżony, przesłuchiwany po raz pierwszy na etapie postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia. Będąc przesłuchiwany po raz kolejny w postępowaniu przygotowawczym przez prokuratora oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem, zaprzeczył jednak, aby znieważał policjantów. W postępowaniu przed Sądem oskarżony ponownie zaprzeczył swemu sprawstwu w zakresie obu zarzucanych mu czynów.

Sąd dał wiarę pierwszym wyjaśnieniom oskarżonego tylko w tej części, że w dniu zdarzenia znajdował się w samochodzie V. (...) podróżował ulicami (...) wraz z innymi osobami oraz, co do faktu zaistnienia kolizji spowodowanej przez kierowcę V., a także spożywania tego dnia alkoholu przez oskarżonego. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków przesłuchanych w sprawie oraz dowodów z dokumentów, w szczególności w postaci karty zdarzenia i protokołów oględzin pojazdów oraz protokołów badania na trzeźwość. Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył, aby to on kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości powodując kolizję oraz, aby znieważał funkcjonariuszy Policji. Wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z logicznymi i spójnymi zeznaniami świadków H. D., M. T. oraz R. M., a także późniejszymi wyjaśnieniami, w których oskarżony przyznał się do kierowania pojazdem V. (...). Wyjaśnienia oskarżonego są wreszcie wewnętrznie sprzeczne, bowiem, w trakcie kolejnych przesłuchań, zmieniał on wersję zdarzenia oraz swoje stanowisko w zakresie przyznania się do kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości. Oskarżony zmiany swojego stanowiska nie potrafił logicznie wytłumaczyć przed Sądem. Z pewnością za takie nie można uznać tłumaczeń oskarżonego o błędnym zapisie jego wyjaśnień przez prokuratora, skoro oskarżony własnoręcznie podpisał protokół przesłuchania, nie będący znacznej obszerności, a więc łatwy do zweryfikowania i wychwycenia ewentualnych niezgodności. Oskarżony przy tym wyjaśnił, że przesłuchanie w prokuraturze było „normalne” i czuł się „normalnie”, a dopiero po odczytaniu oskarżonemu przez Sąd jego wyjaśnień złożonych przed prokuratorem, oskarżony próbował nieudolnie wycofać się ze swego stanowiska wskazując na własną niedyspozycję tego dnia.

Świadek H. D. w sposób logiczny i konsekwentny zeznał, że nie znajdował się w samochodzie V. (...), a tym bardziej nim nie kierował. Poruszał się wraz z M. T. za samochodem na skuterze. Relacja świadka jest spontaniczna i wsparta wieloma szczegółami, które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka M. T.. Wskazała ona, że samochodem kierował S. G.. Zeznania świadków H. D. i M. T. korelują z kolei z zeznania świadka R. M., który podał, że tuż po zbiegnięciu na dół widział jeszcze kierowcę samochodu, który, ze względu na stan nietrzeźwości, nie zdążył wyjść z pojazdu. Wskazał, że był nim z całą pewnością oskarżony. Sąd uznał zeznania świadka R. M. za w pełni wiarygodne. Świadek nie miał żadnego motywu, aby wskazywać na oskarżonego jako kierującego pojazdem w sytuacji, gdyby oskarżony był jedynie jego pasażerem. Nie znał on bowiem oskarżonego i brak jest podstaw do podważenia prawdziwości relacji świadka. W zakresie zaś dotyczącym agresywnego zachowania oskarżonego wobec funkcjonariuszy Policji, zeznania R. M. korelują z zeznaniami A. D. i M. M. (2). Sąd uznał zeznania świadków - funkcjonariuszy Policji, którzy przybyli na miejsce kolizji i dokonywali zatrzymania oskarżonego za w pełni wiarygodne. Świadczyli zeznawali spójnie i logicznie. Jako funkcjonariusze Policji starali się wywiązywać z powierzonych im zadań. Świadczyli, nie mieli żadnego interesu, ani osobistego, ani tym bardziej służbowego, w

podawaniu nieprawdy, bądź takim jej ujmowaniu, które miałyby zaszkodzić bądź obciążyć oskarżonego. Zeznania świadków korelują także z wynikami badania oskarżonego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu jak i zeznaniami pozostałych uznanych za wiarygodne osobowych źródeł dowodowych.

Sąd ocenił jako pełną, rzetelną i fachową opinię biegłych psychiatrów dotyczącą poczytalności oskarżonego. Biegłe przeprowadziły badanie oskarżonego. W sposób wyczerpujący odniosły się do wyników tego badania, stwierdzając że poczytalność oskarżonego w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów była w pełni zachowana. Wyciągnięte wnioski są klarowne, należyście umotywowane i nie budzą wątpliwości Sądu.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodami z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania oskarżonego oraz protokołów badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, protokołów oględzin pojazdów, karty zdarzenia i szkicu, a także odpisów wyroków. Dokumenty te zostały sporządzone w przepisanej prawnie formie, przez upoważnione do tego osoby. Są one, zdaniem Sądu, w całości wiarygodne.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. oraz czynu z art. 226 § 1 kk.

Przepis art. 178a § 4 k.k. z jednej strony ustanawia szczególną postać recydywy w stosunku do osób uprzednio skazanych za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuszczających się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. Z drugiej strony przepis ten określa szczególny typ czynu zabronionego, który nacechowany jest znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Przepis z art. 178a § 1 k.k. kryminalizuje zachowanie polegające na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości. Prowadzenie pojazdu to tyle co wprawienie go w ruch, kierowanie nim i wykonywanie innych czynności związanych z prowadzeniem. Występek ten ma charakter umyślny – do jego popełnienia niezbędne jest przypisanie sprawcy zamiaru bezpośredniego w zakresie prowadzenia pojazdu oraz co najmniej zamiaru ewentualnego w zakresie pozostawania w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Oznacza to, że sprawca powinien mieć świadomość tego, że znajduje się w takim stanie. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd podzielając stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z dnia 16.01.2014r. (V KK 213/13 LEX nr 1418900), z którego wynika, że opis czynu z art. 244 k.k. w pełni zawiera się w znamionach czynu stypizowanego w art. 178a § 1 i 4 k.k., a zatem nie zachodzi w tym przypadku kumulatywny zbieg przepisów, wyeliminował z kwalifikacji prawnej wskazanej przez oskarżyciela art. 244 kk.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona przypisanego mu czynu. W niniejszej sprawie występują wszystkie przesłanki pozwalające przypisać oskarżonemu winę, a jednocześnie nie występuje żadna z okoliczności ją wyłączających. Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną zdolność rozpoznawania czynu i kierowania swoim postępowaniem. Oskarżony wiedział, że spożywał alkohol, znał działanie alkoholu na organizm człowieka, wiedział, że prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu jest zabronione, gdyż już uprzednio był za to karany oraz zdawał sobie sprawę, że obowiązują go orzeczone przez Sąd zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Przepis art. 226 § 1 kk penalizuje natomiast przestępstwo polegające na znieważeniu funkcjonariusza publicznego (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych. Jest to przestępstwo umyślne, które może być popełnione w obu postaciach zamiaru. Znieważeniem jest ublżenie komuś słowem lub czynem. Najczęściej zewnętrzną postacią znieważenia jest słowo, gest, pismo rysunek. To czy dane słowo (epitet) czy zachowanie zostanie uznane za przestępstwo z art. 226 § 1 kk zależy od reguł obyczajowych występujących w danym środowisku (społeczności), a nie od subiektywnego mniemania o sobie funkcjonariusza (SN 17.02.1993r., III KRN 24/92 „Wokanda”, 1993, nr 10, poz. 8).

Oskarżony kierując do funkcjonariuszy Policji słowa powszechnie uznane za obelżywe w trakcie prowadzonej wobec niego interwencji i w związku z podjętymi przez policjantów czynnościami wypełnił znamiona przestępstwa znieważenia funkcjonariuszy Policji podczas i w związku z wykonywanymi przez nich czynnościami służbowymi.

W tym miejscu podnieść należy, że Sąd kierując się zasadą wskazaną w art. 4 § 1 kk uznał, że wobec oskarżonego należy zastosować przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu, gdyż są one względniejsze już choćby w zakresie środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Zgodnie bowiem z przepisami obowiązującymi od dnia 18 maja 2015r. wobec sprawcy przestępstwa z art. 178a § 4 kk Sąd obligatoryjnie orzeka zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych dożywotnio, a także jest zobowiązany orzec świadczenie pieniężne w kwocie nie niższej niż 10000 zł. Względniejsze dla oskarżonego były również przepisy poprzednio obowiązujące w zakresie zaliczenia okresu zatrzymania.

Przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Sąd, wymierzając oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, miał na uwadze dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k., a w szczególności stopień winy oskarżonego i stopień społecznej szkodliwości czynu.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 31.05.1985 r. V KRN 322/85 (niepublikowanym) za R. A. Stefańskim Orzecznictwo SN w sprawach o przestępstwa i wykroczenia drogowe Zbiory Orzecznictwa Becka, Warszawa 1995r. stwierdził m.in. „Jak wiadomo, alkohol u kierowcy pojazdu mechanicznego nie tylko obniża jego zdolność psychomotoryczną (zdolność postrzegania, reagowania itp) ale także – czemu niejednokrotnie dawał wyraz w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy – rozluźnia hamulce moralne, zwiększa pewność siebie, zuchwalstwo i zmniejsza obawę przed odpowiedzialnością karną za popełnione przestępstwo”.

Sąd doszedł do przekonania, że stopień winy oskarżonego jest znaczny. Oskarżony, nauczony przykładem poprzednich postępowań karnych zakończonych prawomocnymi wyrokami dotyczącymi takiego samego przestępstwa, powinien mieć świadomość, czym grozi naruszanie nie tylko przepisów prawa, ale w tym wypadku również orzeczonego indywidualnie zakazu sądowego. Oskarżony miał możliwość poprawy swojego zachowania. Zdaniem Sądu nie ma żadnego usprawiedliwienia dla jego postępowania.

Spółeczna szkodliwość czynu oskarżonego z kolei wyraża się w stworzeniu zagrożenia dla bezpieczeństwa uczestników ruchu. Jak uczy doświadczenie życiowe prowadzenie pojazdów w stanie nietrzeźwości jest główną przyczyną wypadków i kolizji drogowych. Oskarżony, wprawiając w ruch samochód, będąc w tym stanie, zagrażał nie tylko swojemu zdrowiu i życiu, ale również innych osób – pasażerów samochodu, a także uczestników ruchu i pieszych. Co więcej, Sąd podkreśla, iż oskarżony poruszał się po głównych drogach miejskich, stwarzając większe zagrożenie. Wskazać też należy na niską motywację oskarżonego. Nie znajdował on się w sytuacji, która wymagała natychmiastowego użycia pojazdu. Wręcz przeciwnie, samochód miał służyć zaspokojeniu jego prywatnych i towarzyskich potrzeb. Oskarżony w konsekwencji doprowadził do kolizji drogowej z zaparkowanymi pojazdami.

Przy wymiarze kary Sąd miał również na uwadze dyrektywy prewencji szczególnej i ogólnej, uznając, że kara 8 miesięcy pozbawienia wolności będzie adekwatna do popełnionego czynu i spełni swoje funkcje zapobiegawczą i wychowawczą wobec oskarżonego, podobnie jak kara 3 miesięcy wymierzona za czyn z art. 226 § 1 kk.

Zgodnie z dyrektywą zawartą w art. 85 kk Sąd połączył wymierzone kary pozbawienia wolności.

Przepis art. 85 kk stanowi bowiem, że jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną, biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

Sąd zastosował przy wymiarze kary łącznej zasadę asperacji kierując się z jednej strony bliskością czasową obu zdarzeń, co przemawiało za odrzuceniem zasady kumulacji, z drugiej zaś strony różnorodnością rodzaju dobra chronionego, w które godził oskarżony popełniając zarzucane mu czyny, co przemawiało z kolei za odrzuceniem zasady absorpcji.

Kara łączna 10 miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną i sprawiedliwą, której odbycie skłoni oskarżonego do przemyślenia nieopłacalności popełniania przestępstw i wdroży do prawidłowego, zgodnego z przepisami prawa karnego funkcjonowania.

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary. Zauważyć należy, że art. 69 § 4 k.k. zezwala sądowi na stosowanie warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. W przedmiotowej sprawie taki szczególnie wypadek nie zachodzi. Dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie pozwala na przyjęcie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Oskarżony był już prawomocnie skazywany za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, w tym w warunkach art. 178a § 4 k.k. Sądy więc poprzednio skazujące oskarżonego dały mu szansę na poprawę swojego zachowania i resocjalizację w warunkach wolnościowych. Instytucja probacji nie sprawdziła się wobec oskarżonego. Oskarżony pomimo orzeczonego zakazu, w czasie jego obowiązywania, po raz kolejny kierował samochodem i to w stanie wysokiej nietrzeźwości. Nadto z danych o karalności (k. 390) wynika, że oskarżony w 2013r. został skazany za naruszenie zakazu sądowego. Oskarżony wykazuje zatem dalece lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego.

Z podanych względów, Sąd nie był w stanie uznać, że warunkowe zawieszenie wykonania kary zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa, tym bardziej, że jak wynika z wywiadu środowiskowego (k. 87-88) oskarżony często spożywa alkohol. Kara wymierzona oskarżonemu winna być karą sprawiedliwą i oddziałującą prewencyjnie na środowisko, w którym żyje oskarżony. W ocenie Sądu cele te spełni tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 k.k. Sąd orzekł o zakazie prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego na okres 6 lat.

Orzeczenie zakazu prowadzenia przez oskarżonego pojazdów mechanicznych było obowiązkowe w świetle dyspozycji art. 42 § 2 k.k. Okres orzeczonego zakazu Sąd dostosował do całokształtu przyjętych powyżej okoliczności łagodzących i obciążających. Określając wymiar zakazu Sąd miał na uwadze, iż ten środek karny ma stanowić nie tylko represję dla sprawcy, ale przede wszystkim ma spełniać rolę prewencyjną, stanowiąc gwarancję zapewnienia bezpieczeństwa innym uczestnikom ruchu drogowego poprzez wyeliminowanie z ich grona pijanych kierowców, a więc takie jednostki, które przez swoje skłonności do łamania podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu jaką jest zasada trzeźwości, niosą szczególne zagrożenie i niebezpieczeństwo.

Kształtując wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd miał stopień niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, jaki oskarżony przedstawiał na tle konkretnych okoliczności przypisanego mu czynu. Znajdując się w stanie nietrzeźwości, który to stan ponad czterokrotnie przekraczał minimalny próg stanu nietrzeźwości, jechał w godzinach popołudniowego szczytu, ulicami dużego miasta jakim jest W. do tego przewożąc pasażerów i doprowadzając w ostateczności do uderzenia w zaparkowany pojazd.

Należy uwypuklić w tym miejscu fakt, że alkohol w organizmie kierowcy zmniejsza szybkość reakcji – w przypadku zauważenia niebezpieczeństwa wydłuża się czas reakcji. Ograniczone jest także pole widzenia kierującego, co może spowodować niezauważenie jakiejś przeszkody na drodze. Alkohol wpływa również na złe oszacowanie szybkości i odległości. Pogorszona jest koordynacja ruchów, obniżona koncentracja, co przyczynia się do rozkojarzenia i utrudnionym skupieniu myśli na wykonywanym zadaniu. Picie alkoholu pogarsza wzrok (zawężone zostaje normalne pole widzenia, które wynosi 180 stopni), co może spowodować niezauważenie znaku, światła, pieszego, samochodu lub innej przeszkody. Prowadzenie samochodu w takim stanie nawet na bocznych drogach i krótkich odcinkach jest niebezpieczne. Alkohol zakłóca poczucie szybkości i odległości, dlatego jazda powolna także jest niebezpieczna. Prowadzenie pojazdu wymaga dobrej koordynacji ruchowo-wzrokowej, ponieważ 90% informacji, które docierają do kierowcy to właśnie informacje wzrokowe. Alkohol ma działanie znieczulające i usypiające. U osoby, która ma w organizmie zawartość alkoholu na poziomie 2 -3 promili występują zaburzenia mowy i zwiększona sennność, obniża się zdolność kontrolowania własnego zachowania oraz poruszania się.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.04.1982 r. (V KRN 106/82 OSNPG 1982/8/108) stwierdził: „przesłanką stosowania kary zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest zagrożenie, które mogłoby w przyszłości spowodować

prowadzenie pojazdu mechanicznego przez daną osobę. Zakres a także czas trwania tej kary dodatkowej zależy od stopnia zagrożenia jakie może stwarzać powrót sprawcy do ruchu (...) sposobu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a także rodzaju i wagi naruszonych zasad bezpieczeństwa oraz innych okoliczności wskazujących na stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności”.

Należało zatem oskarżonego wyeliminować jako kierowcę z ruchu drogowego na okres 6 lat, tak aby dolegliwość tego środka karnego uświadomiła mu potrzebę przestrzegania zasad ruchu drogowego przy prowadzeniu pojazdów mechanicznych, a zwłaszcza zachowania trzeźwości i zagrożeń jakie wiążą się ze złamaniem tej zasady.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, Sąd zaliczył okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w o dnia (...) do dnia (...) przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżonego w całości od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. Sąd miał na uwadze sytuację osobistą oskarżonego, który nie ma majątku, obecnie przebywa poza granicami Polski.

Wobec tego, że oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu, a obrońca oświadczył, że koszty obrony nie zostały zapłacone nawet w części Sąd stosownie do treści art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze przyznał od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy adw. K. P. kwotę 672 złote powiększoną o należny podatek VAT tytułem obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Wysokość wynagrodzenia wynika z § 14 ust 2 pkt 3 i § 16 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.